

mijmering

herfst

Het is stil weer. Herfstweer. Keek ik een paar weken geleden nog tegen een groene boom aan, nu schemert door de dunne rode bladeren aan de bewegingloze takken alweer het huis van overbuurman Piet. Piet is buiten in de weer met de bladblazer, een akelig apparaat dat zijn werk doet, maar buitensporig veel herrie maakt. Piet is er zo een die meteen maar de hele straat doet. Hij is van de goeie ouwe soort die prijs stelt op een schone stoep en een nette buurt. Niemand mag aan de naastgelegen voortuinen komen. 'Zijn er tenminste nog een paar die er fatsoenlijk uitzien', is Piets antwoord op de vraag waarom hij de burens niet zelf voor hun tuin laat zorgen.

Anderhalf uur van Eindhoven ligt Insel Hombroich, een museum waar kunst en natuur innig zijn verstrengeld, waar modern gemak en goedkoop entertainment ontbreken en waar je eindeloos kunt dwalen en verwijlen. Ook daar is het herfst. Een van aarzelende zon in stille watertjes, van veranderlijk licht door afstervend blad, van tweehonderd jaar oude eiken, beuken en platanen, van verwelkende geuren en zachtmoedige kleuren. Tussen al dat door God gegeven moois stapelde de mens stenen, strak, hoekig en hoog. Met in ruw gegalvaniseerd staal gevatte deuren en ramen en met de akoestiek van een grote kathedraal, waarin je met jezelf vierstemmig kunt zingen. 'Op een grote paddenstoel' klinkt daar als een verheven hymne, als een galmend koor van geoefende monniken.

Het was er stil. Niet alleen door het ontbreken van door mensen gemaakt geluid, maar ook door de roerloze, tijdloze aanwezigheid van zoveel schoonheid. Eeuwenoude koppen kijken je aan, een ets van Rembrandt hangt stil naast een tekening van Matisse, de kleurexplosies van schilder Norbert Tadeusz prikkelen de zinnen, roestige zetels staan jaar in jaar uit in dezelfde tot de verbeelding sprekende kring in het gras.

Ik kom en ik ga weer en voeg mijn verwondering toe.

En realiseer me dat als ik me omdraai dit alles blijft zoals het is.

Marjolijn Sengers, 6 november 2016